

Álom déli dülők szélén

Dajkáló déli dülők, szikadt szülő-kezek,
Ahol halkabban jár a szél, itt fektessetek
Apám elárvult kunyhója mögé.
Szórjátok rám porát, könnyű porát a nyárnak
S majd őszre szóttan vén csöszök ha rámtalálnak,
Szúriák be botjuk a fejem fölé . . .

Tarka tányérrózsák hajtsák rám kendős fejük,
Kunyhó fokán az őszi csend virrasszon velük,
Folyjon be szendergő dínnyeinda,
Hol nyáron sincs virág, ott csillámos hó alatt
Piros véremtől dúsan tekergős tarack
Virágozzék ki holt karjaimba!

Messziről majd szekerek és csordák dübörögnek,
Bódító füstje száll fölém a porló rögnék
S megtorpan fölöttem sokszáz lovas.
Kunyhóm kontyába nyilat röppent egy vad legény
És nyom nélkül tűnnek el a távol tengerén
Zörgő szekerek, szitkok és lovak.

Harmatos, hűvös hajnalban harang ha kondul
Béklyózott, szelíd kezekkel emelt toronybul —
Mezítlában jön egy búcsúmenet.
Mennek, mert ó füstölő leng a pap kezében,
De egy halk legény kiválik talpig fehérben
És szívembe szórja a búzaszemet.

Tudom, hogy eljön majd. Halk lesz, hozzám hasonló,
Nyugodt, mint a föld, mint a ballangó: bolyongó,
Aki tudja, hogy nem vég, se kezdet . . .
Akiből mindig hullik el a barázdákban,
Mert magaemelte paraszti kunyhájában
Nem tud áldozni isteneknek.

Dajkáló déli dülők, szikadt szülő-kezek,
Ahol halkabban jár a szél, itt fektessetek
Apám elárvult kunyhója mögé.
Szórjátok rám porát, könnyű porát a nyárnak
S majd őszre szóttan vén csöszök ha rámtalálnak,
Szúriák be botjuk a fejem fölé.